

(המשך מעמוד 25)

אית, אשר יעלה על דעתו קיום דבר, כמו "התראה איסטרטגית וראית" — או "שיוכז להראות" יקרה אתה ויחידו שבו אכן התקיימה (משמע) ניתנה בידועין וגם השפיעה), בפת"י המליחמה.

בסידרת מאמרים שפורסם בהארץ פרופ' לוטואק, אחרי המליחמה, הגדרה אמת עובדתית-היסטורית-תגו"ר נית זה, כך: "אין בנמצא אזהרה אסטרטגית. קיים רק תוכנון מטעם ומסוכן, המיוסד על הציפייה הכוזבת שתהיה אזהרה."

הסיבה פשוטה: "התראה" איננה "איסוף נתונים", אלא הערכת, המתקבלת כמסקנה סובייקטיבית מניתוח נתונים. האובייקטיביות יכלה להתקיים רק עד שלב אחר, דרכי-הפעולה-האפשריות; "העדפת אחת מהן, כ"דרד-הנבחרת" (במיקרה זה, לאייב היא הנבחרת טובה יקטיבית. ככזו, היא מסתמכת על מה שאהבו לכנות "סיכור הגיון האייב" — כפי שהמנתח והמעריך מכירים אותו, ומסברים אותו. לכן תיבנה התראה איסטרטגית בטוחה רק אם להשוותן שלוחות-מדועין בתוך מחות מקבלי-החלטות אצל האוייב — וגם אז לא תמיד בטוח שתקבל התראה (משמע, התראה יעילה, במודע מוקדם מספיק; אחרת אין "התראה", אלא "ידיעה" תחת), משום שיתכן כי ההולטה תיפול 10 שעות לפני תחילת ההתקפה, ואתה זקוק ל-24 שעות מיוצר.

בוודאי כך, כאשר צבא-האוייב, כוזו או עיקרו, סדיר ומנויים בתמידות: או, שאפילו אם הייב בהשמות-מיוזמים, בלכותו לגייסם בכך שיופץ ויהחזיקם בשירות חושים ואף שנים, ברציפות.

אייב כזה יכול להימצא בתמידות בהיערכות-למל"חמה, מבחינת מקומו ומערכיו, ואף פעם לא תוכל לדעת בוודאות אם בעוד 30 דקות לא יותנשו הסנקים ויזנקו המטוסים, או, האם אותו תימרון גדל-ממדים, שכמותו כבר ערך עד עתה, בשלוש השנים האחרונות, 98 פעמים, איננו הפעם יציאה-למלחמה. זהו, כידוע, מצב צבאותי ערב מאז תחילת שנות ה-70, וביטוח-הכיפורים ראינו כיצד הדבר פועל. יש להגיח, כי לצרכי כל מלחמה עתידה, יגביחו הערכים עוד יותר את אמצעי-ההזדהות ואת ההור נאות והתעצות, כדי להבטיח שוב הפתעה.

בנסיבות אלו, ישראל היא המדינה אשר, פחות מכל אחרת בעולם, יכולה או רשאית ל"הסתמך על כך שתקבל התראה ממשית ערב המדיחמה, אפילו ישמודר לרשותה המערך הי אלקטרוני המעולה בעולם, לצורכי מודיעין.

מובן שאין לעבודה זו ולא כלום עם הצורך במיתקני מודיעין ובאיסוף ידיעות. אלה היוניים לשם ניהול ההכנות למלחמה והמליחמה עצמה, בלא כל קשר להתראה אסטרטגית וראית, שיספקו או לא. אומנם זכור כי ראל דויד אלעור ז"ל, במיסגרת מאמציו להכחשת מסקנות ועדת-אגרנט, סיפר על 400 מברקים של מודיעין, שלא הובאו לידיעתו. אבל הרי גם כך לא ידעתה הן ושחסרו לנו אז, אלא הערכה נכונה בלבד.

המסקנה היחידה מטיעון זה היא, שמצב עבודת-המטה במטכ"ל היה מתחת לקפאסי טרופלי, נראה כי משום שהעומד בראשו — כפי שמדבר הטיעון שהעלה — לא הכין בין ימינו לשמאלו בעבודת-המטה. מחוץ לזה, אין להבין, בוודאי בראייה לאחור, איזה סוד גדול יכול היה להזדקק לפתע ממבול כזה של מיכי רקום (אשר, לפי ניסוח הטיעון, היו עדיין ידוי עזת גולמיות, שטרם עובדו ה"מודיעין").

המילכוד העשולש

מניין אם כן, נעשו תחנות-ההתראה" נכס אסטרטגי כה גדול, עד שנוצר תחושה, מי הפירסומים והפירסומות, שהן "סידור-ביטחון" שאין כמותו ושיש בהן, כביכול, לקונו ואפילו הפסדים טריטוריאליים ניכרים? האחריות לניסוח חשיבותן לממדים כאלה מוטלת כולה על ממשלת ישראל הקדמת. הדבר קרה, שעה שאחזתה ממשלה ביקשה להפנות בהן על העובדה שבכילי-אוגוסט 1975 קיבלה את הסדרת-הביניים, שאותו היא דחתה במאוס אותה שנה (וגרמה בסירובה ל"הערכת-מחדש", היא קו"פ פרשת-המים השלישית ביחסי ארצות-הברית-ישראל). לא כאן המקום לברר אם צדקה הממשלה בהחלטתה, או לא. אבל ידוע וגלוי, כי במקום לזמה, "ניסונו ונכ"י שלנו", או "אין בריחה", או "זהויה הטובה שברעות", בחרה הממשלה להציג כנישה אנוסה כ"הישג", הפער הצריך כיסוי וסיוע.

עד שלמדנו ולימדנו את העולם, כי אויב-השיבה היא נכס ביטחוני-אסטרטגי שאין כמותו, לא חלם איש לייחס חשיבות וערך כאלה למיתקנים מסוג זה — גם לא ארצות-הברית, שכבר מוזן מפעילה מערכים אשר אדם חשיבה עם התרמון גסייחד עניין ועיר תמחשן הם לעומתם, אבל אם ישראל כך החשבת, למה לא? הפשע הפך סימ-סום, משיחסו כל המעלות הנפלאות הללו לאדם-חשיבה גם במצב הנוכחי — כלומר, גם בהיותה מצוייה לא בסרי-טוריה ישראלית, אבל בעומק שיטח הנתון לדיסנות ושליטה זרים. זאת לא רק בגלל עצמה, אלא בעיקר בגלל השימוש שעשו בה.

בעלי תוכנות-ההפדר האמריקאית האחרונה — שהורדה למגירה לאחר הבחירות, אבל כי וודאי היה וקיימת — שנכנה אותה "תוכנית קרטר" עשו שימוש רב ומרכזי ב"מודל" אויב חשיבה.

הם נטלו את הרעיון הישראלי של תחנות-ההתראה" כ"סידור-ביטחון" רבי-ערך וזיווגו אותו עם מוצר מקורי אחר של הממשל הישראלי הקודם — קיומם של "גבולות ביטחון" שאינם בהכרח, והים פיסית לגבולות, המדי-ניים. יתר על כן, אותם מוחות פוריים בסטייט-דיפטרטמנט (או בבית-הלבן) עוד נרחיקו לכת ראימצו תפיסה ישראלית מובהקת שלישית, זו הקובעת כי "גבולות-הביטחון" שלנו הם ביקעת-הירדן והקו-הסגול (גבול ששת-הימים) בגלל.

הכלאת שלוש רעיונות אלה — כולם ישראלים מקוריים ורישמיים — יצרה הצעת-מילכוד משלמת: ישראל תיסוג מכל הגדה הרמה, אבל תקווים הנוכחיים יישארו "גבולות-הביטחון" שלה, באמצעות שרשרת תחנות, "התראה" ישראלית, שתוקם לאורכם. להשלמת התמונה רואה התוכנית תחנות ישראליות נוספות כאלה גם במרחק של 20 ק"מ מן התעלה — כאשר כל סיני, כמובן, בריבונות מצרית.

אין כאן אלא יישום של "מודל-סיני" בממדים כמותיים גדולים יותר — יותר תחנות, יותר בעומק השטח הערבי — אבל לא עד כדי הריגה מהותית ממודל-האב. ישראל, כוכן, היתה מנוי עה מכל תלונה, שהרי "סידור-ביטחון" זה הור" כב על טהרת הרעיונות הישראליים.

בכך אין הסיפור מסתיים, כי צריכה להישאר השאלה, לשם מה ביטלל תחנות כאלו במיוחד בגבול הקריטי ביותר, הוא המיזרחי. המפה למדת, כי שלשלת הרי מיזרח-הירדן גבוהה, בדרך-כלל, מרכסי מערב-הירדן, לכן, כיוון שאיזור הפריסה והיערכות-הקבע של צבא ירדן, וכל כוח אחר שיצטרף אליו, הוא על רמת-עבר-הירדן ולא בביקעה החמה, הנמוכה הנצורה, אין כל אפשרות לסדק מתוך הביקעה, אפילו באמצעות תחנות מסוג אויס-חשיבה או החרמון, את העומק הירדני, שממנו תיפתח הרעה, שיפור מסויים ישג, בתנאי שיוצבו תחנות כאלו על שיאי הגדה המערבית — החלול — וגם משם כיסוי רמת עבר-הירדן מפוקפק ביותר.

הפיתרון היחיד לבעיה זו (וכן לבעיית האבטחה והקשר שמייך נעמד עליה הוא מסוי-ביין — אום חשיבה מעופפת, ושכבר כיום מסוגלת לכל מה שמסוגלת עובדה זו תאפשר לבעלי "תוכנית קרטר" לסגור את בורג המילכוד סיבוב נוסף: כיוון שמוסכם כי קו תחנות-ההתראה" הוא ההופך את קו ביקעת-הירדן וכל קו אחר ל"גבול ביטחון", הרי אפשר ושתקדם צעד נוסף ונתייחס לפונקציה, לא לפיתרון הטכני הספציפי: כך וכך מטוסי-ביון, מסוגים אלה ואלה, יאפשרו לנו סריקה אלקטרונית של רמת עבר-הירדן, שתהיה יעילה עוד יותר מכל קו, אחד או כפול, של תחנות קרקעיות.

לכן אם תיסוג ישראל מכל הגדה ותקבל את המטוסים האמורים, הרי כאילו נשארה ביקעת-הירדן "גבול הביטחון" שגה גם ללא תחנות-ההתראה, והכל ייצאו נשכרים.

סאדאת, האמריקאים ואפילו כל ישראלים-מתעניין לא-מיקצועי, יודעים היטב, כי מה שאנו מקבלים מאצט-חשיבה יפלים אנו לקבל, באופן מלא, גם מאיזור תלי אביב, והכל רק שאלה של טכנולוגיה, אמצעים ורכש. לכן, סאדאת (לפי התסריט שלי) יכול לעשות ב"נבנה, בלב שקט, את הווייתור העצום — שאינו ויתור כלל — של הרשאת תחנות, "התראה" ישראלית בכל אתר ומיספר שגרצה. מה גם שלקה יום-הכיפורים לימד אותו מהו ערכן האמיתי של תחנות אלה להתראה איסטרטגית — ועד כמה דווקא רביינין ויעילותן יכולים לשדרתו.

(המשך מעמוד 36)

תגובות העולם הזה
במחנה שלי
 ביום הרביעי, 17 באוגוסט 1977, בשעה 18.30, תתכנס **המועצה הארצית** בבית בני-ברית, רחוב קפלן 10, הקרייה, תל-אביב.
 על סדר היום: עתיד מחנה של"י הישיבה תהיה סגורה, והכניסה על פי הזמנות בלבד. חברים שלא קיבלו הזמנה עד ה-14 באוגוסט יפנו טלפונית לאדם קלר, מס' 86 24 33 (03).

לסוכנות ביטוח גדולה
דרושה
כתבנית פוליטיות מעולה
 נא להתקשר לטלפון 611871, תל-אביב

את יפה! את חלקה!
את משוחררת! את נאהבת!
 לאחר שהשתחררת מכל שערה מיותרת מגופך ופנייך.
 מירה ויהודית, בעלות דיפלומה בין-לאומית תטפלנה בך בנאמנות ובדיסקרטיות בעזרת שילוב בלעדי של שתי השיטות האלקטרוניות החדישות בעולם להורדת שער לצמיתות ללא כאבים! ללא סימנים!
 EPILOT K-2000 — מחט אלקטרונית
 D'PILATRON — פינצטה אלקטרונית
 יעוץ והתאמה אינדווידואלים חינם.
 מירה ויהודית
 רמת-אביב,
 טלפון: 411968

תן טרמפ לחייל